

og selv vi Børn græd med. Det var den store Kunst; overfor den maa man smile af al Kritik.

Da jeg kom til Fru Heiberg, var jeg femten Aar. Jeg husker, med hvilken Andagt og Bæven jeg traadte ind i Forhallen i hendes smukke Villa i Rosenvænget; der stod hendes Statue i Marmor, hugget af Bissen, den, som desværre gik tabt ved Christiansborg-Slots Brand. Inde i sin Dagligstue modtog hun mig, iført sin sorte Kjole, siddende ved Vinduet med et Haandarbeide.

Naar hun fulgte med i Bogen, mens vi læste, brugte hun sin Guldlosgnet, men ofte afbrød hun og sagde Replikerne, og saa maatte man forstumme og glæde sig ved at høre noget saa Smukt, men samtidig følte man sig rigtignok saa umaadelig lille, thi saaledes kunde man jo aldrig komme til at sige dem.

Fru Heiberg paatvang os aldrig sin Instruction, ja, ventede endogsaa, at vi til hver Rolle skulde udbede os hendes Hjælp; hun sagde: „I skulle lære at tænke selv, arbeide selv, hvad I ikke selv føle, det faae I heller ikke Publikum til at føle“. — Men bad man om hendes Hjælp, saa nægtede hun den aldrig, om hun var nok saa træt. Jeg husker engang, da jeg med temmelig kort Varsel skulde spille „Julie“ i Shakspeares „Romeo og Julie“, og ønskede lidt Hjælp hos hende, — man sagde mig, at Fru Heiberg var sengeliggende, da hun var forkølet og træt; dog blev jeg vist op til hende; jeg sagde mit Ønske, og Fru Heiberg spurgte, om jeg havde Rollen med — ja, den var her, hvis Fruen bare vilde læse den for mig een Gang; — ja, saa reiste Fru Heiberg sig op i Sengen, og siddende der med „Julie“s Rolle i den ene Haand og Lorgnetten i den anden, læste hun „Julies“ mange og deilige Replikker for mig — jeg slugte hvert Ord og takkede.

Saa husker jeg en Juul hos Fru Heiberg: Juletræet var pyntet, Fru Heiberg havde selv pyntet det og forfærdiget de smukke Hængekurve af lyserødt Papir; Døttrene vare smaae endnu, og vi gik alle rundt om Træet, forrest Fru Heiberg; holdende Børnene paa Skuldrene og bøiede sig over dem, sang hun og vi alle Julesalmen. — Og saa den smukke Gave, en Guldpatsh, hun sendte mig tilligemed et kjærligt Brev, da jeg havde spillet „Imogen“!

Men fremfor alt mindes jeg hendes storartede Virksomhed